

Arrest

nr. 284 987 van 16 februari 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 21 november 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 oktober 2022 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 19 december 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 28 december 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 31 maart 1999 dient verzoekster een eerste verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek wordt op 4 augustus 1999 negatief afgesloten door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Op 21 maart 2019 dient verzoekster een volgend verzoek om internationale bescherming in, dat op 24 juli 2019 door de commissaris-generaal kennelijk ongegrond wordt verklaard. Bij arrest van 19 februari 2020 met nr. 232 846 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

Op 18 november 2020 dient verzoekster een volgend verzoek om internationale bescherming in, dat op 2 maart 2021 door de commissaris-generaal niet-ontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest van 16 september 2021 met nr. 260 762 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

Op 7 juli 2022 dient verzoekster een volgend verzoek om internationale bescherming in, dat op 26 september 2022 door de commissaris-generaal niet-ontvankelijk wordt verklaard. Een tegen deze beslissing ingesteld beroep is hangende bij de Raad.

1.2. Op 18 augustus 2021 dient verzoekster een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 21 oktober 2022 dat deze aanvraag onontvankelijk is. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.08.2021 werd ingediend en op datum van 30.09.2021 werd geactualiseerd door :

[T., K.] [R.R.: ...]

nationaliteit: Georgië

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar eerste asielaanvraag werd afgesloten op 21.02.2020 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen. Haar tweede asielaanvraag werd afgesloten met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Haar derde asielaanvraag werd afgesloten op 28.09.2022 met een beslissing tot niet ontvankelijkheid door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De duur van de procedures – namelijk elf maanden voor de eerste, tien maanden voor de tweede en bijna drie maanden voor de derde – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene/betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene ook in 1999 een asielprocedure lopende had, namelijk van 31.03.1999 tot 05.08.1999, die negatief afgesloten werd waarna betrokkene is teruggekeerd naar Georgië.

Betrokkene verwijst naar de aangehaalde elementen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming en beweert dat zij vreest voor haar leven en fysieke integriteit en dat van haar kinderen, maar zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor haar leven en haar fysieke integriteit volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene beroept zich op de bescherming geboden door artikel 8 EVRM omdat zij hier een belangrijk sociaal welzijn en een sociaal leven tot stand gebracht zou hebben. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder

de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene inderdaad familieleden heeft op het Belgische grondgebied, met name haar minderjarige zoon en dochter evenals haar moeder. Deze familieleden beschikken echter niet over enig verblijfsrecht en kunnen er aldus voor kiezen om samen met betrokkene terug te keren naar Georgië zodat de gezinseenheid behouden kan blijven. Uit het gegeven dat haar kinderen en haar moeder, die in België geen verblijfsrecht hebben of verblijfsprocedures lopende hebben, geen deel uitmaken van huidige aanvraag 9bis blijkt dat er voor hen geen noemenswaardige hinderpalen blijken om terug te keren naar Georgië. We merken op dat de oudste dochter van mevrouw reeds begin dit jaar terugkeerde naar Georgië. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden vier getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Georgië uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij stelselmatig haar binding met Georgië verloren zou zijn, dat zij niet meer terugkeerde naar Georgië sinds haar aankomst in België waardoor het voor haar bijzonder moeilijk zou zijn om terug te keren. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim vijftig jaar in Georgië en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat haar oudste dochter op 19.03.2022 België verliet en terugkeerde naar Georgië. Ook de vader van haar twee minderjarige kinderen zou nog steeds in Georgië verblijven. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene legt bij huidige aanvraag 9bis één schoolattest voor betreffende haar minderjarige dochter. Haar minderjarige dochter maakt echter geen deel uit van huidige aanvraag die uitsluitend in naam van betrokkene werd ingediend. Bovendien kan het feit dat haar dochter hier naar school gaat sinds 28.09.2020 (zoals blijkt uit het voorgelegde attest), niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij bij een terugkeer het in België opgebouwde zou moeten achterlaten. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert zo in beginsel niet dat zijn banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat zij tijdens haar verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze haar integratie haar dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij een langdurige en intense binding met België opgebouwd zou hebben, dat zij geen belasting zou vormen voor de Belgische overheid, dat zij in haar eigen levensonderhoud zou kunnen voorzien, dat zij een heel integratieparcours afgelegd zou hebben, dat zij haar werkbereidheid aangetoond zou hebben, dat zij de intentie zou hebben om conform de Belgische waarden en normen verder deel te nemen aan het gemeenschapsleven waarvan zij de facto reeds deel zou uitmaken en dat zij vier getuigenverklaringen voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De voorgelegde integratiestukken betreffende haar dochter [M.] (met name twee getuigenverklaringen evenals een certificaat richtgraad1 Nederlands) worden niet in rekening gebracht aangezien haar dochter geen deel uitmaakt van huidige aanvraag 9bis. Haar aanvraag 9bis werd reeds afgesloten op 19.05.2022 aangezien zij België op 19.03.2022 verliet."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij onderbouwt haar middel concreet als volgt:

"[...] In de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door verzoekster expliciet gewezen op de langdurige periode dat zij reeds woonachtig is in België. Zij wees er tevens op dat zij haar land van herkomst (Georgië) diende te ontvluchten, waardoor het voor haar niet mogelijk is om terug te keren. Zij verwees op de aanvragen tot internationale bescherming en de redenen die zij had aangehaald in deze procedure(s).

Deze elementen werden echter niet aanvaard als een "buitengewone omstandigheid" in de bestreden beslissing.

Door verweerder werd in de bestreden beslissing van 21 oktober 2022 over deze aangehaalde "buitengewone omstandigheid" door verzoekster geoordeeld dat verzoekster geen bewijzen voorlegt in verband met de vrees die zij heeft voor haar leven en fysieke integriteit en dat van haar kinderen. Er wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de "elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties", waardoor de gemachtigde besluit dat "de elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties" (stuk 1, pagina 1).

De gemachtigde ent zijn standpunt derhalve op de eerder genomen beslissingen omtrent het verzoek tot internationale bescherming van mevrouw [T.].

De gemachtigde miskent echter de feitelijke vaststelling dat het verzoek tot internationale bescherming op 21 oktober 2022 - de dag waarop de bestreden beslissing werd genomen - nog niet definitief werd beoordeeld door "de bevoegde instanties".

De verzoekende partij diende namelijk op 7 juli 2022 een volgend (vierde) verzoek tot internationale bescherming in. Door de verzoekende partij werden aanvullende verklaringen afgelegd. Ondanks de aanvullende verklaringen van de verzoekende partij, werd op 26 september 2022 evenwel de beslissing genomen waarbij het verzoek om internationale bescherming als niet-ontvankelijk werd afgewezen in toepassing van artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet. Door verzoekster werd evenwel beroep aangetekend tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Deze lopende beroepsprocedure werd kennelijk over het hoofd gezien door de verwerende partij, aangezien een finale beoordeling nog diende te gebeuren door "de bevoegde instanties" over het verzoek tot internationale bescherming.

Ook in de vermelding van de lopende procedures tot internationale bescherming in de bestreden beslissing wordt er op gewezen dat: "haar derde asielaanvraag werd afgesloten op 28.09.2022 met een beslissing tot niet-ontvankelijkheid door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen" (stuk 1, pagina 1), zonder melding te maken van de lopende beroepsprocedure.

Door de gemachtigde werd hierom niet op een zorgvuldige wijze rekening gehouden met de feitelijke elementen in het dossier van verzoekster, in het bijzonder met haar lopend verzoek tot internationale bescherming en de inhoudelijke beoordeling die nog diende te gebeuren op 21 oktober 2022 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het oordeel van de gemachtigde in de bestreden beslissing miskent hierom artikel 9bis Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

[...] In de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door verzoekster gewezen op haar familie bij wie zij verblijft in België.

Dit wordt erkend door de gemachtigde in de bestreden beslissing van 21 oktober 2022: "We stellen vast dat betrokkene inderdaad familieleden heeft op het Belgische grondgebied, met name haar minderjarige zoon en dochter evenals haar moeder" (stuk 1, pagina 2).

De gemachtigde oordeelt vervolgens evenwel dat dit geen "buitengewone omstandigheden" zouden uitmaken doordat de familieleden van verzoekster geen legaal verblijf hebben in België en waardoor zij er, aldus volgens de gemachtigde, voor "kunnen" kiezen om met haar terug te keren naar Georgië.

Verzoekster benadrukt echter dat het een vaststaand gegeven is dat haar familieleden weldegelijk in België verblijven. Dit werd erkend door de gemachtigde in de bestreden beslissing: "We stellen vast dat betrokkene inderdaad familieleden heeft op het Belgische grondgebied, met name haar minderjarige zoon en dochter evenals haar moeder" (stuk 1, pagina 2). Deze vaststelling maakt voor verzoekster, in wiens hoofde de aanvraag moet worden beoordeeld, een buitengewone omstandigheid uit omdat zij bij een terugkeer naar Georgië zou worden gescheiden van haar familie (waaronder haar kinderen) die in België verblijven.

Derhalve is de gemachtigde ertoe gehouden de familiale situatie van verzoekster te beoordelen op basis van de actuele (huidige) situatie, met name het verblijf van haar (dichte) familie in België. Eventuele toekomstige wijzigingen - zoals het gegeven dat één of meerdere familieleden zouden kunnen terugkeren naar Georgië: een toekomstige, doch onzekere gebeurtenis - kan hieraan geen afbreuk doen. De gemachtigde is immers gehouden om een actuele beoordeling te maken van de ingeroepen elementen door verzoekster.

Bovendien dient enkel de situatie in hoofde van verzoekster te worden beoordeeld.

Of één of meerdere familieleden dienen terug te keren naar Georgië of hiertoe in de mogelijkheid zouden zijn, kan geen voorwerp uitmaken van de beoordeling door de gemachtigde in de bestreden beslissing.

Het is in die zin ook geenszins mogelijk voor de gemachtigde om te stellen dat in hoofde van de familieleden van verzoekster er kan worden geoordeeld dat er voor hen "geen noemenswaardige hinderpalen" zouden bestaan om terug te keren naar Georgië. Hierdoor neemt de gemachtigde immers een standpunt in over de verblijfssituatie van de familieleden van verzoekster, wat geen voorwerp kan noch mag uitmaken van de ingediende aanvraag (die immers enkel in hoofde van verzoekster werd ingediend). Hiermee overschrijdt de gemachtigde zijn bevoegdheid.

Het oordeel van de gemachtigde in de bestreden beslissing miskent hierom artikel 8 EVRM en artikel 9bis Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

[...] Verzoekster merkt verder op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing herhaaldelijk stelt dat verzoekster slechts voor een "tijdelijke" of "korte" periode moet verblijven in Georgië, in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging van verblijf.

Wat "tijdelijk" of een "korte" periode is, wordt niet omschreven.

De gemachtigde hanteert het criterium "tijdelijk" en een "korte" periode nochtans al uitgangspunt indien de periode ter sprake komt waarbinnen de verzoekende partij dient te verblijven in Georgië om de

aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De tijdsperiode is ontegensprekelijk van belang in de beoordeling of het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het is onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk dat de gemachtigde deze tijdsperiode - dewelke fundamenteel is in de beoordeling - omschrijft als "tijdelijk" of "kort", zonder enige indicatie te geven over welke tijdsperiode men hanteert. Zelfs bij benadering wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing niet aangegeven welk criterium men onder "tijdelijk" of "kort" verstaat, terwijl men hieraan wel een aftoetsing maakt.

De gemachtigde meent immers dat verzoekster in deze niet-omschreven periode, "tijdelijk" of "kort", in de mogelijkheid zou zijn om in Georgië te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Er kan bovendien worden vastgesteld dat er bijna 14 maanden verstreken zijn tussen het nemen van de beslissing door de gemachtigde (21.10.2022) en het moment van het indienen van de aanvraag (18.08.2021), waardoor er sprake lijkt te zijn van een langdurige periode.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

[...] Gelet op bovenvermelde redenen blijkt dat de beoordeling van de gemachtigde inzake de "buitengewone omstandigheden" niet kan worden bijgetreden op basis waarvan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dringt zich een schending op van artikel 9bis Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1, eerste lid als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die

het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de (gemachtigde van de) bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.4. Verweerder oordeelde in de bestreden beslissing dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kon indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk was.

2.5. Om de buitengewone omstandigheden aan te tonen wees verzoekster in haar aanvraag om verblijfsmachtiging, en dit na een feitelijke uiteenzetting, in eerste instantie op de elementen zoals zij deze reeds aanhaalde in haar verzoek(en) om internationale bescherming om te stellen dat zij onmogelijk kan terugkeren naar haar land van herkomst Georgië. Nog stelde zij gehouden te zijn in België te blijven gedurende de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming van 18 november 2020 in het kader waarvan nog een beroepsprocedure hangende was bij de Raad.

Verweerder stelde in de bestreden beslissing vast dat inzake verzoeksters verzoek om internationale bescherming van 18 november 2020 de Raad haar beroep had verworpen. Nog stelde hij vast dat een volgend verzoek om internationale bescherming dat verzoekster indiende op 26 september 2022 door de commissaris-generaal niet-ontvankelijk werd verklaard. Verder oordeelde hij als volgt:

“Betrokkene verwijst naar de aangehaalde elementen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming en beweert dat zij vreest voor haar leven en fysieke integriteit en dat van haar kinderen, maar zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor haar leven en haar fysieke integriteit volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”

Verzoekster betoogt dat verweerder zich aldus ent op de eerder genomen beslissingen inzake haar verzoek(en) om internationale bescherming en hierbij de feitelijke vaststelling miskent dat haar meest recente verzoek om internationale bescherming op datum van de bestreden beslissing nog niet definitief was beoordeeld. Zij wijst erop op 7 juli 2022 een volgend verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend in het kader waarvan zij *“aanvullende verklaringen”* aflegde. Zij stelt dat ook dit verzoek niet-ontvankelijk werd verklaard door de commissaris-generaal, maar zij in beroep is gegaan bij de Raad. Deze beroepsprocedure werd volgens haar onterecht over het hoofd gezien door verweerder.

In haar aanvraag om verblijfsmachtiging wees verzoekster op haar verzoek om internationale bescherming van 18 november 2020 dat nog niet definitief was beoordeeld. Verweerder heeft terecht

vastgesteld dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing inzake dit verzoek om internationale bescherming de Raad het door haar ingestelde beroep reeds had verworpen, met name op 16 september 2021. Verweerder hield verder wel degelijk ook rekening met het op 7 juli 2022 door verzoekster ingediende volgende verzoek om internationale bescherming en wees erop dat ook dit verzoek door de commissaris-generaal niet-ontvankelijk werd verklaard, met name op 26 september 2022. Het klopt dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en ook actueel nog een beroepsprocedure hangende is bij de Raad tegen de meest recente beslissing van de commissaris-generaal, maar verzoekster toont niet aan dat dit verhinderde dat de bestreden beslissing reeds werd genomen. Deze beroepsprocedure is niet langer schorsend, gelet op artikel 39/70, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Uit de beslissing van de commissaris-generaal van 26 september 2022 blijkt trouwens dat verzoekster ter ondersteuning van haar meest recente verzoek om internationale bescherming geen nieuwe relevante verklaringen meer aflegde en zij ook geen enkel document neerlegde ter staving van dit verzoek. Uit haar betoog kan ook niets anders blijken.

De Raad wijst er op dat verzoekster met haar betoog de vaststelling van verweerder niet weerlegt dat zij naliel in het kader van haar aanvraag om verblijfsmachtiging bewijzen voor te leggen die haar bewering kunnen staven dat zij vreest voor haar leven of fysieke integriteit in Georgië. Daarnaast wijst de Raad nog op het bepaalde in artikel 9bis, 2, 1° van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden en onontvankelijk worden verklaard de *“elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties”*. In de voorliggende omstandigheden kan niet worden vastgesteld dat verweerder verkeerdelijk heeft geoordeeld dat de door verzoekster ingeroepen vrees voor haar leven of fysieke integriteit bij terugkeer naar Georgië, waarvan zij erkende dat zij deze ook reeds inriep in het kader van haar verzoek(en) om internationale bescherming en waarvan niet blijkt dat deze werd verworpen om redenen die vreemd zijn aan de criteria voor de vluchtelingen- of de subsidiaire beschermingsstatus, niet kan worden aanvaard als buiten-gewone omstandigheid. Deze vaststelling blijft in alle geval gelden, zelfs wanneer de beslissing tot onontvankelijkheid van de commissaris-generaal van 26 september 2022 zou worden vernietigd. Er blijkt bijgevolg ook niet dat verzoekster een voldoende belang heeft bij haar betoog. Verweerder vermag, overeenkomstig artikel 9bis, 2, 1° van de Vreemdelingenwet, niet anders dan de ingeroepen vrees niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid.

2.6. In tweede instantie wees verzoekster in haar aanvraag, wat de buitengewone omstandigheden betreft, op een langdurige en intense binding met België waar zij sociaal is geworteld en waar haar gezin verblijft en op het *“stelselmatig verlies”* van de band met Georgië. Zij beriep zich hierbij ook op de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Ook deze ingeroepen elementen werden nauwgezet in rekening gebracht en beoordeeld in de bestreden beslissing. Hierbij vond ook een concrete toetsing en belangenafweging plaats in het kader van artikel 8 van het EVRM.

Specifiek wat artikel 8 van het EVRM betreft, wees verweerder erop dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de voor het land van herkomst bevoegde diplomatieke of consulaire post enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert. Verweerder stelde vast dat verzoekster familieleden heeft op het Belgische grondgebied, met name haar minderjarige zoon en dochter evenals haar moeder, maar hij merkte op dat deze familieleden niet beschikken over een verblijfsrecht en zij er dus voor kunnen kiezen om samen met verzoekster terug te keren naar Georgië zodat de gezinseenheid behouden kan blijven. Uit het gegeven dat verzoeksters kinderen en haar moeder, die in België geen verblijfsrecht hebben en ook geen verblijfsprocedures lopende hebben, de voorliggende aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet mee hebben ingediend, blijkt volgens verweerder dat er voor hen geen noemenswaardige hinderpalen blijken om terug te keren naar Georgië. Nog merkte verweerder op dat de oudste, meerderjarige dochter van verzoekster reeds begin dit jaar terugkeerde naar Georgië. Specifiek wat het privéleven betreft, wees verweerder erop dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is. Hij stelde vast dat verzoekster ter staving van haar sociale banden vier getuigenverklaringen voorlegde, maar hieruit niet blijkt dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM zou uitmaken. Hij benadrukte dat de normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te nemen. Hij oordeelde dat verzoekster

niet aantoonde dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Georgië uitgesloten is.

Verweerder achtte het verder niet aangetoond dat verzoekster haar banden met Georgië stelselmatig zou hebben verloren. Hij oordeelde als volgt: *“Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim vijftig jaar in Georgië en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat haar oudste dochter op 19.03.2022 België verliet en terugkeerde naar Georgië. Ook de vader van haar twee minderjarige kinderen zou nog steeds in Georgië verblijven. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”*

Verweerder oordeelde nog dat het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland in beginsel niet betekent dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Hij stelde dat verzoekster er zich toe beperkt te benadrukken dat zij tijdens haar verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze haar integratie haar precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag. De omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België en de goede integratie betreffen volgens verweerder de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en verantwoorden niet waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend.

Verzoekster benadrukt dat het een vaststaand gegeven is dat zij familieleden heeft in België en dat dit niet wordt betwist door verweerder. Zij stelt dat deze vaststelling voor haar een buitengewone omstandigheid uitmaakt, nu zij bij een terugkeer naar Georgië wordt gescheiden van deze familieleden, onder wie haar kinderen. Zij betoogt dat haar actuele familiale situatie diende te worden beoordeeld en dat het een toekomstige, doch onzekere gebeurtenis is of een of meerdere van haar familieleden zouden terugkeren naar Georgië. Nog voert zij aan dat de situatie enkel in haren hoofde diende te worden onderzocht. De vraag of een of meerdere van haar familieleden dienen terug te keren naar Georgië of hiertoe in de mogelijkheid zijn, kan volgens haar niet het voorwerp uitmaken van de beoordeling. Er is volgens haar op dit punt sprake van bevoegdheidsoverschrijding.

De Raad stelt allereerst vast dat verweerder in zijn beslissing uitdrukkelijk heeft erkend dat de aanvraag om verblijfsmachtiging enkel voor verzoekster zelf werd ingediend, en niet voor haar minderjarige kinderen of haar moeder. Er is dus geen sprake van dat dit feitelijk gegeven werd miskend.

De Raad acht het verder niet kennelijk onredelijk om in de situatie van een ingeroepen gezinsleven in België waarbij geen enkel gezins- of familielid is toegelaten of gemachtigd tot een verblijf en ervoor werd geopteerd om de verblijfsprocedure in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet enkel voor één van gezins- of familieleden in België op starten en enkel voor deze persoon buitengewone omstandigheden in te roepen, te besluiten dat er op grond van dit gezinsleven geen buitengewone omstandigheden bestaan. Verweerder heeft in de voorliggende situatie in redelijkheid kunnen oordelen dat uit het gegeven dat verzoeksters kinderen en haar moeder de voorliggende aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet mee hebben ingediend, kan worden afgeleid dat er voor hen geen noemenswaardige hinderpalen blijken om terug te keren naar Georgië en zodoende dat de gezins-eenheid kan behouden blijven indien verzoekster haar aanvraag via de reguliere procedure vanuit het buitenland moet indienen. Verzoekster is trouwens de enige wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen die aanwezig is in België. Zij betwist immers niet dat hun vader in Georgië verblijft. Haar betoog dat het een *“toekomstige, doch onzekere gebeurtenis”* is of haar kinderen samen met haar zullen terugkeren naar Georgië kan dan ook niet overtuigen, nu deze kinderen minderjarig zijn en onder haar verantwoordelijkheid vallen. De Raad merkt verder op dat verzoekster in haar aanvraag, wat de buitengewone omstandigheden betreft, zelf nergens concreet wees op de aanwezigheid van haar moeder in België, zodat niet blijkt dat zij, waar zij verwees naar *“haar gezin”* in België, naast haar kinderen ook

doelde op haar moeder, of zich zelfs maar heeft willen beroepen op de aanwezigheid van haar moeder in België als buitengewone omstandigheid. Zij kan thans dan ook niet dienstig voorhouden dat dit onterecht niet werd aanvaard als buitengewone omstandigheid. Verzoeksters betoog mist de nodige ernst.

Verweerder heeft wel degelijk verzoeksters actuele familiale situatie in rekening gebracht en beoordeeld. Verzoekster kan niet met goed gevolg het tegendeel voorhouden. Haar argumentatie mist ook alle ernst waar zij enerzijds zich zelf beroept op haar gezinseenheid om te stellen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden en anderzijds betoogt dat de vraag of een of meerdere van haar gezins- of familieleden dienen terug te keren naar Georgië of hiertoe in de mogelijkheid zijn op geen enkele wijze mee mag worden betrokken in de beoordeling. De Raad volgt verzoekster ook niet in haar standpunt dat er sprake is van bevoegdheidsoverschrijding, enkel omdat de (verblijfs)rechtelijke situatie van haar gezinsleden waarop zij zich zelf beriep in haar aanvraag mee werd betrokken in de bestreden beslissing. Verweerder heeft met zijn motivering enkel een redelijke beoordeling in het licht van de door verzoekster in haar aanvraag ingeroepen gezins- en familiebanden in België doorgevoerd.

Verzoekster betwist verder niet dat haar oudste dochter reeds begin 2022 terugkeerde naar Georgië. Minstens weerlegt zij dit niet, zodat ook wat deze familieband betreft niet blijkt dat onterecht geen buitengewone omstandigheid werd vastgesteld.

2.7. Verzoekster voert in dit verband nog de schending aan van artikel 8 van het EVRM, dat bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van ordelichheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Zoals werd vastgesteld in de bestreden beslissing, en ook blijkt uit de voorgaande bespreking, bevinden zowel verzoekster, haar minderjarige kinderen als haar moeder zich in illegaal / precair verblijf in België en liggen verder geen concrete hinderpalen voor die een verderzetting van het ingeroepen gezins- of familieleven in het land van herkomst Georgië verhinderen of bemoeilijken. In de gegeven omstandigheden kan niet blijken dat de bestreden beslissing het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven miskent, of dat verweerder in dit verband enige verantwoordelijkheid draagt.

Op lezing van de bestreden beslissing blijkt verder dat verweerder het bestaan van een privéleven in België als dusdanig niet heeft betwist. Hij stelde zo ook zelf dat er een afweging dient te worden gemaakt tussen het ingeroepen privéleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Gelet op de voorziene motivering in de bestreden beslissing, waarop reeds werd ingegaan, moet worden aangenomen dat verweerder wel degelijk een belangenafweging heeft doorgevoerd inzake verzoeksters persoonlijke belangen en het algemene belang.

De Raad benadrukt dat verzoeksters situatie er een is van een vreemdeling die verzoekt om een eerste toelating tot verblijf. De bestreden beslissing heeft geen betrekking op een weigering van een voortgezet verblijf. Er blijkt niet dat in een dergelijk geval een toetsing dient te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM. Wel dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging tussen het belang van de vreemdeling enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74;

EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In casu vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het beginsel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in beginsel vanuit het buitenland moet worden ingediend. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond.

In het kader van een beslissing tot onontvankelijkheid op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen. Zo moet rekening worden gehouden met de mate waarin het privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Verzoekster gaat niet in op de concrete motieven in de bestreden beslissing inzake haar privéleven in België. Zij weerlegt het motief niet dat niet blijkt dat zij voor de uitoefening van haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst niet redelijkerwijze mogelijk is. Evenmin betwist zij trouwens de motieven aan de hand waarvan werd geoordeeld dat wel degelijk kan worden aangenomen dat zij nog voldoende banden heeft met haar land van herkomst om er te verblijven in afwachting van een beslissing inzake haar verblijfsaanvraag. Verzoekster betwist noch weerlegt verder het motief dat haar meerderjarige dochter opnieuw verblijft in haar land van herkomst, net als de vader van haar minderjarige kinderen.

Verzoekster toont niet aan dat verweerder onterecht heeft geoordeeld dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar haar herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het privéleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekster enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.8. Verzoekster bekritiseert nog dat de bestreden beslissing spreekt over een “*tijdelijke*” terugkeer naar Georgië zonder evenwel te verduidelijken wat wordt verstaan onder “*tijdelijk*” of een indicatie te geven welke tijdsperiode wordt gehanteerd. Deze tijdsperiode is volgens haar wel degelijk van belang in de beoordeling van de buitengewone omstandigheden. Zij wijst op de behandelingsperiode van de voorliggende aanvraag van bijna 14 maanden.

Met deze kritiek toont verzoekster evenwel niet aan dat de bestreden beslissing steunt op incorrecte of kennelijk onredelijke motieven, is aangetast door een gebrek aan zorgvuldigheid of in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Met dit betoog toont zij niet aan dat de door haar aangevoerde buitengewone omstandigheden ten onrechte niet zijn aanvaard. Zij maakt niet aannemelijk dat haar belangen op het Belgische grondgebied van die orde zijn dat deze door een tijdelijke verwijdering ernstige schade worden toegebracht. Zoals verweerder heeft aangegeven, is verzoeksters sociaal netwerk niet van die orde dat dienstig kan worden verwezen naar artikel 8 van het EVRM en blijkt nergens enige band van afhankelijkheid. Verzoekster weerlegt evenmin de vaststelling dat er nog voldoende banden zijn met het land van herkomst, zodat zij er kan verblijven in afwachting van een beslissing inzake haar aanvraag om

verblijfsmachtiging. Er kan ook niet van verweerder worden verwacht dat hij zich op voorhand reeds uitspreekt over de concrete behandelingsduur van een verblijfsaanvraag. Deze is afhankelijk van allerhande factoren die niet steeds op voorhand kunnen worden ingeschat. Verzoekster toont op geen enkele wijze aan dat verweerder vanuit het buitenland ingediende aanvragen om te worden gemachtigd tot een verblijf niet binnen een redelijk tijdspanne zou behandelen. Nog merkt de Raad op dat verzoekster, die er nochtans op wijst dat zij goede sociale banden in België heeft opgebouwd, op geen enkele wijze concreet verduidelijkt dat zelfs indien de behandeling van haar aanvraag een langere tijd zou duren dit alsnog de sociale banden met België zou verbreken of ernstige schade zou berokkenen, of dit zou maken dat zij op enigerlei wijze in de problemen zou komen in haar land van herkomst.

In de mate dat verzoekster erop alludeert dat niet duidelijk blijkt hoe lang de behandeling van haar vanuit het buitenland ingediende aanvraag zal duren, terwijl het nodig is om dat te weten in het kader van de beoordeling of het zeer moeilijk of onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, toont zij ook geenszins aan welk belang zij heeft bij dit betoog, daar zij geenszins aannemelijk maakt dat er, ongeacht de tijdsduur, buitengewone omstandigheden bestaan die haar verhinderen om terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar haar aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Uiteraard vergt het besluitvormingsproces een zekere tijd, maar zelfs wanneer, bij gebrek aan een wettelijk bepaalde beslissingstermijn, niet precies kan worden bepaald hoeveel tijd het bestuur zal nodig hebben om de aanvraag te beoordelen, is de behandelingsduur per definitie een tijdelijk gegeven, nu het bestuur ertoe is gehouden om te beschikken op een aanvraag die bij wet is voorzien. Het kwam aan verzoekster toe om in haar aanvraag duidelijk uiteen te zetten welke omstandigheden haar verhinderen tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar haar aanvraag in te dienen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster geenszins aantoonde dat er in casu sprake is van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande toont verzoekster dan ook niet aan dat het onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk is van verweerder om de tijdsperiode als tijdelijk te omschrijven zonder enige indicatie te geven welke tijdsperiode hij hanteert.

2.9. Samenvattend stelt de Raad vast dat de uiteenzetting van verzoekster niet toelaat vast te stellen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet, net zomin als een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS